

Лаодікея — номер один

Пророцтво Ісаї про загибель долини видіння

Jeff Pippenger

2023-08-14

Пророцтво про долину видіння. Що з тобою тепер, що ти весь піднявся на дахи? Ти, сповнене шуму, гамірне місто, місто радості: твої полегли не полягли від меча і не згинули в бою. Усі твої князі разом утекли, їх пов'язали лучники; усі, кого знайдено в тобі, зв'язані разом — ті, що втекли здалека. Тому я сказав: Відверніться від мене; я гірко плакатиму; не трудіться мене втішати через спустошення дочки мого народу. Бо це день біди, потоптання й замішання від Господа Бога Саваофа в долині видіння — руйнування мурів і крик до гір. Ісаїя 22:1-5.

У книзі Ісаї слово «тягар» зустрічається вісімнадцять разів. Одинадцять із цих згадок безпосередньо позначають пророцтва про лихо, а інші сім стосуються тягара як чогось, що несуть на плечі. Лише одна зі згадок, перекладена як «тягар», позначає щось, що несуть на плечі, і водночас є пророцтвом про лихо. Я маю намір розглянути саме цю згадку — це єврейське слово, яке позначає щось, що несуть, але водночас і пророцтво про лихо, тож я від самого початку окреслюю цю відмінність, хоча до цих фактів ми повернемося лише згодом.

Розділ не є розпливчастим щодо визначення «долини видіння», бо її визначено як «Місто Давида», а також як «Єрусалим». «Долина видіння» є посиланням на лаодикійський адвентизм у період історії останніх шести віршів одинадцятого розділу Даниїла. Ісаїя окреслив контекст цієї загибелі історією, викладеною у двадцятому розділі, описуючи поступове підкорення світу асирійським царем, який послав військового начальника на ім'я Тартан, щоб захопити місто в Єгипті під назвою Ашдод.

Недільний закон згадано в Даниїла одинадцятому розділі, сорок першому вірші, і там названо три групи, які «врятовуються» від руки папства під час недільного закон.

Того року, коли Тартан прийшов до Ашдода (коли послав його Саргон, цар Ассирії), і воював проти Ашдода, і здобув його; Того ж часу Господь промовив через Ісаю, сина Амоса, кажучи: Иди, зніми веретище зі стегон твоїх і скинь взуття з ноги своєї. І він так учинив, ходячи нагим і босим. І сказав Господь: Як мій раб Ісаїя три роки ходив нагим і босим на ознаку й чудо проти Єгипту та Ефіопії; так і цар Ассирії поведе єгиптян у полон і ефіопів у неволю, юних і старих, нагих і босих, з відкритими сідницями — на сором Єгиптові. І будуть лякатися й соромитися Ефіопії, своєї надії, та Єгипту, своєї слави. І мешканець цього острова скаже того дня: Ось така була наша надія, куди ми втікали по допомогу, щоб урятуватися від царя Ассирії; то як же ми врятуємося? Ісаїя 20:1-6.

Питання, яке порушують мешканці острова, полягає в тому, як їм урятуватися від царя Ассирії, який також зображений як цар півночі в одинадцятому розділі Даниїла.

Він [цар півночі] увійде також у пишний край, і багато країн буде повалено; але з його руки врятуються оці: Едом і Моав, і головні з синів Аммона. Даниїла 11:41.

У цьому вірші ідентифіковано недільний закон у Сполучених Штатах, і є кілька тонких нюансів в уривку з книги Даниїла, на які варто звернути увагу. Є три вірші поспіль в одинадцятому розділі Даниїла, з сорокового по сорок третій, які всі вказують на "країни". У сороковому вірші країни, що представляли колишній Радянський Союз, були зметені папством і Сполученими Штатами у 1989 році. Сучасні історики підтверджують цей факт.

Потім у сорок другому вірші ми знаходимо слово "countries", що представляє всі країни планети Земля, коли цар півночі (папство) захоплює Єгипет, який символізує весь світ. Це один із нюансів. Інший із двох нюансів, про які я говорю в цих трьох віршах, стосується слова "escape" у сорок першому вірші і знову у сорок другому. Це два різні єврейські слова, хоча обидва перекладаються як "escape". Єврейське слово, перекладене як "escape", у сорок другому вірші означає відсутність визволення, бо коли "десять царів", що представляють Організацію Об'єднаних Націй, погодяться віддати свій єдиний світовий уряд під контроль папського звіра, немає втечі — немає визволення.

І десять рогів, які ти бачив, — це десять царів, що ще не одержали царства; але вони одержать владу як царі на одну годину разом із звіром. Вони мають одну думку і віддадуть свою владу та силу звірові. Вони воюватимуть з Агнцем, і Агнець переможе їх, бо Він — Господь над панамі і Цар над царями; і ті, що з Ним, — покликані, вибрані та вірні. І каже мені: Води, які ти бачив, де сидить блудниця, — це люди, і натовпи, і народи, і мови. І десять рогів, які ти бачив на звірі, — вони зненавидять блудницю, і зроблять її спустошеною та голою, і будуть їсти її тіло, і сплять її вогнем. Бо Бог поклав у їхні серця виконати Його волю, бути однодушними, і віддати своє царство звірові, доки не сповняться слова Божі. Об'явлення 17:12-17.

Ці «десять царів» неодноразово згадуються у Божому Слові. В оповіді про Ілля Ахав, цар Ізраїлю, був головою десяти племен і був одружений із Єзавеллю. Єзавель — це папство наприкінці світу, Ілля — це посланці вістки третього ангела, а Ахав — очільник союзу десяти царів. Ахав представляє Сполучені Штати як лідера Організації Об'єднаних Націй у пророчій історії недільного закону. Коли Єгипет буде захоплений Асирією, цар півночі в Даниїла 11:42 шойно змусив десятьох царів погодитися віддати своє царство папській владі.

"Коли ми наближаємося до останньої кризи, життєво важливо, щоб серед Господніх знарядь панували гармонія й єдність. Світ наповнений бурями, війнами та розбратом. Та все ж під одним проводом - папською владою - люди об'єднуються, щоб протівитися Богові в особі Його свідків. Цю єдність цементує великий відступник. Прагнучи об'єднати своїх агентів для війни проти істини, він працюватиме над тим, щоб роз'єднувати та розсіювати її захисників. Ревнощі, злі підозри, лихослів'я - усе це підбурюється ним, щоб породити незгоду й розбрат." Свідчення, том 7, 182.

У сорок першому вірші ми знаходимо слово "escape", і ми також знаходимо слово "escape" у сорок другому вірші, але це два різні єврейські слова. Слово, перекладене як "escape" у

сорок першому вірші, означає втекти, наче прослизнувши. Це те саме слово, перекладене як "escape" у шостому вірші двадцятого розділу книги Ісаї. "У той день" "житель цього острова" запитує, як їм утекти від асирійця, який "у той день" поступово завойовує світ, як це показано в одинадцятому розділі книги Даниїла та в кількох інших уривках Писання.

У Даниїла 11:41, коли папство, або, як його зображує Даниїл, цар півночі, або, як у Ісаї — асирієць, завойовує «славний край», що представляє Сполучені Штати, названо дві групи.

Він також увійде в славний край, і багато країн буде повалено; але ці врятуються від його руки: Едом, і Моав, і головні з синів Аммона. Даниїла 11:41.

Одні — це «багато хто», яких повалено, а іншу групу представлено як «Едом, Моав і головний серед синів Аммона». Під час недільного закону Об'явлення, вісімнадцятий розділ, четвертий вірш, закликає тих, хто ще у Вавилоні, «вийти».

І почув я інший голос із неба, що казав: «Вийдіть із неї, народе Мій, щоб ви не стали учасниками її гріхів і щоб ви не прийняли від неї кар». Об'явлення 18:4.

Едом, Моав і князь синів Аммона — це ті, хто вислизають, як сподіваються зробити народи острова у двадцятому розділі Ісаї.

Ще один відтінок у сорок першому вірші, на який я звертаю увагу, полягає в тому, що в сороковому, сорок першому і сорок другому віршах ми знаходимо слово «країни», але в сорок першому вірші це додане слово, якого немає в оригінальному тексті Даниїла, і воно там не належить. Багато країн було повалено на виконання сорокового вірша під час краху Радянського Союзу, і багато країн буде захоплено, коли папство перебере контроль над Організацією Об'єднаних Націй. Але під час недільного закону в Сполучених Штатах «багато», яких буде повалено, — це не багато країн; ними можуть бути лише адвентисти сьомого дня.

Якщо світло істини було відкрите вам, розкриваючи Суботу четвертої заповіді й показуючи, що в Божому Слові немає підстав для дотримання неділі, і все ж ви й далі тримаєтеся фальшивої суботи, відмовляючись освячувати Суботу, яку Бог називає «Мій святий день», ви приймаєте знак звіра. Коли це відбувається? Коли ви підкоряєтеся декрету, що наказує вам припинити працю в неділю й поклонитися Богові, знаючи, що в Біблії немає жодного слова, яке б свідчило, що неділя є чимось іншим, ніж звичайний робочий день, ви погоджуєтеся прийняти знак звіра й відкидаєте Божу печатку. Review and Herald, 13 липня 1897 року.

Кожен член Церкви Адвентистів Сьомого Дня прийняв вчення про суботу, коли вперше став хрещеним членом церкви, і несе відповідальність перед «світлом істини» щодо суботи.

Зміна суботи є знаком або ознакою влади римської церкви. Ті, хто, розуміючи вимоги четвертої заповіді, обирають дотримуватися фальшивої суботи замість істинної, тим самим віддають шану тій владі, що одна лише це наказує. Знак звіра — це папська субота, яку світ прийняв замість дня, встановленого Богом.

Ще ніхто не отримав знак звіра. Час випробування ще не настав. У кожній церкві є істинні християни, не виключаючи й Римо-католицької Церкви. Ніхто не буде засуджений, доки не отримає світло й не усвідомить обов'язковості четвертої заповіді. Але коли вийде указ, що примушує до дотримання фальшивої суботи, і гучний клич третього ангела застерезить людей від поклоніння звірові та його образу, межа між фальшивим і істинним буде чітко окреслена. Тоді ті, хто й далі перебуватиме в переступі, отримають знак звіра.

«Швидкими кроками ми наближаємося до цього періоду. Коли протестантські церкви об'єднуються зі світською владою, щоб підтримати фальшиву релігію, за опір якій їхні предки зазнали найжорстокіших переслідувань, тоді папський суботній день буде нав'язаний об'єднаною владою церкви й держави. Настане національне відступництво, яке завершиться лише національною руйною». Рукопис 51, 1899.

За недільного закону єдиними, кого вважатимуть відповідальними за світло третього ангела, є адвентисти сьомого дня, бо лише тоді тим, хто поза адвентизмом, буде представлено випробування третього ангела. «Багато хто», повалені за недільного закону, — це лаодикійські адвентисти, адже «суд починається з дому Божого».

Так останні будуть першими, а перші — останніми; бо багато покликаних, але мало вибраних. Матвія 20:16.

Ісая — це «знамення й чудо» для Єгипту та Ефіопії щодо поступового завоювання світу папством. Єгипет — це Організація Об'єднаних Націй; Ефіопія — це Сполучені Штати, а Ассирія — папство. У контексті тієї пророчої історії Ісая починає проголошувати низку пророцтв про загибель. Двадцять другий розділ про лаодикійців, яких повалить під час недільного закону, і філадельфійців, які закликають «Едома, Моава і вождя синів Аммона» вийти з Вавилону.

Лаодикійському адвентизму бракує необхідного характеру для спасіння, і їх буде виплунуто з уст Господа, коли настане недільний закон. Я відзначаю цей факт лише для того, щоб підкреслити наступний момент. Двадцять другий розділ книги Ісаї наводить ще одну причину, чому Лаодикія загублена, бо пророцтво про загибель спрямоване проти долини «видіння». Є два основні єврейські слова, які перекладаються як «видіння». Одне позначає пророчну послідовність подій, а інше — видіння Христа. Одне є зовнішнім щодо церкви, а інше — внутрішнім. Слово у двадцять другому розділі — це видіння, що стосується пророчих подій, і це те саме слово, яке перекладено як «видіння» в Книзі Приповістей.

Де немає видіння, народ гине; а хто дотримується закону, той щасливий. Приповісті 29:18.

«Тягар Долини Видіння» — це пророцтво, яке визначає два класи поклонників у Божій церкві на кінці світу. Один клас, представлений Шевною, — Лаодикія, а інший клас — Філадельфія, представлена Еліякімом, сином Хілкії. Відмінність між двома класами в цьому розділі, звісно, така сама, як у притчі про десять дів. Один клас має олію опівночі, а

інший — ні. «Олія» як символ означає різні істини залежно від контексту, у якому вона зустрічається, але в двадцять другому розділі книги Ісаї «олія» десяти дів представлена словом «видіння». Один клас має «олію», інший — ні.

Помазаники, що стоять при Господі всієї землі, мають становище, колись дане сатані як херувимові-охоронцеві. Через святих істот, що оточують Його престол, Господь підтримує постійний зв'язок із мешканцями землі. Золота олія символізує благодать, якою Бог забезпечує світильники віруючих, щоб вони не мерехтіли й не згасали. Якби не те, що ця свята олія зливається з небес через послання Божого Духа, сили зла мали б повний контроль над людьми.

Ми зневажаємо Бога, коли не приймаємо послань, які Він надсилає нам. Таким чином ми відкидаємо золотий єлей, який Він хотів би вилити в наші душі, щоб передати його тим, хто в темряві. Коли пролунає заклик: «Ось, Жених іде; виходьте назустріч Йому», ті, хто не прийняли святого елею, хто не плекали благодать Христа у своїх серцях, виявлять, подібно до нерозумних дів, що вони не готові зустріти свого Господа. У них самих немає сили здобути цей єлей, і їхнє життя зруйноване. Але якщо ми проситимемо Святого Духа Божого, якщо благатимемо, як Мойсей: «Покажи мені славу Твою», то любов Божа розіллється в наших серцях. Через золоті трубки золотий єлей буде переданий нам. «Не силою і не міццю, але Духом Моїм, говорить Господь Саваот». *Review and Herald*, 20 липня 1897 р.

Духи пророків згодні між собою, і два помазанці Захарії — це також два свідки одинадцятого розділу Об'явлення.

Щодо двох свідків пророк далі проголошує: «Це дві маслини та два світильники, що стоять перед Богом землі». «Слово Твоє, — сказав псалмоспівець, — світильник ногам моїм і світло стежці моїй». Об'явлення 11:4; Псалом 119:105. Два свідки представляють Писання Старого і Нового Заповіту. Обидва є важливими свідченнями про походження і вічність Божого закону. Обидва також свідчать про план спасіння. Прообрази, жертви та пророцтва Старого Заповіту вказують наперед на Спасителя, який мав прийти. Євангелія та Послання Нового Заповіту розповідають про Спасителя, який прийшов саме так, як було передвіщено прообразами й пророцтвами. Велика боротьба, 267.

Двоє помазанців Захарії представляють процес передавання, який проілюстровано в першому розділі Об'явлення. «Єлей», який є пророчим «видінням» історичних подій, передається через Старий і Новий Заповіти. В одинадцятому розділі Об'явлення ці двоє свідків за контекстом ототожнюються з Мойсеєм та Іллею. Мойсей та Ілля самі по собі є символом.

Коли їх представляють разом, як на горі Преображення або в одинадцятому розділі Об'явлення, вони є символами двох різних істин. На горі вони символізують мучеників під час кризи недільного закону та сто сорок чотири тисячі, тоді як в одинадцятому розділі Об'явлення вони символізують Старий і Новий Завіт. Але для адвентизму вони означають ще більше. Двома свідками для юдеїв були «закон і пророки», що представляли Старий

Завіт, а двома свідками для християн були Старий і Новий Завіт, але для адвентизму двома свідками є Слово Боже і свідчення Ісуса. Ось чому Іван перебував на Патмосі.

Я, Іван, який також є вашим братом і співучасником у скорботі, у царстві та терпінні Ісуса Христа, перебував на острові, що зветься Патмос, через Слово Боже і свідчення Ісуса Христа. Об'явлення 1:9.

У 22-му розділі книги пророка Ісаї представлені два свідки — Мойсей та Ілля, хоча це можна розпізнати лише, якщо застосувати до розділу принцип Альфи та Омеги. Поміркуйте, з чого Ісус почав Своє пояснення «видіння» пророчих подій Своїм учням дорогою до Еммауса.

"Починаючи від Мойсея, самої Альфи біблійної історії, Христос тлумачив у всіх Писаннях те, що стосувалося Його." Бажання віків, 796.

Ілля — пророк, який з'являється перед великим і страшним днем Господнім, із посланням, заснованим на принципі Альфи й Омеги, яке повертає серця батьків (альфа) до дітей (омега). Мойсей і Ілля представляють Альфу й Омегу біблійного пророцтва. Якщо ви можете це почути, Мойсей був Вільямом Міллером. І Мойсей, і Міллер померли, і обох за натхненням було визнано спасеними. Мойсей, звісно, воскрес відразу після своєї смерті, але ангели чекають біля могили Міллера до його воскресіння. Ілля представляє останнього вісника перед настанням великого і страшного дня Господнього.

Юдеї намагалися зупинити проголошення послання, передреченого у Слові Божому; але пророцтво мусить сповнитися. Господь говорить: «Ось, Я пошлю вам пророка Іллю перед настанням великого й страшного дня Господнього» (Малахії 4:5). Хтось має прийти в душі та силі Іллі, і коли він з'явиться, люди можуть сказати: «Ти надто ревний, ти неправильно тлумачиш Писання. Дозволь мені сказати тобі, як слід проповідувати твоє послання».

Є багато тих, хто не може розрізнити між Божим ділом і людським. Я скажу правду так, як Бог дає її мені, і кажу нині: якщо ви й надалі будете прискіпуватися, мати дух розбрату, ви ніколи не пізнаєте істини. Ісус сказав Своїм учням: 'Ще багато маю сказати вам, але тепер не можете їх знести' (Івана 16:12). Вони не були в стані цінувати святі й вічні речі; але Ісус пообіцяв послати Утішителя, який навчить їх усього і нагадає їм усе, що Він сказав їм. Браття, ми не повинні покладати свою надію на людину. 'Перестаньте покладатися на людину, у якої подих у ніздрях: бо що вона значить?' (Ісаї 2:22). Ви повинні покласти свої безпорадні душі на Ісуса. Не личить нам пити з джерела в долині, коли є джерело на горі. Залишмо нижні потоки; прийдімо до вищих джерел. Якщо є питання істини, якого ви не розумієте, щодо якого ви не погоджуєтеся, досліджуйте, порівнюйте Писання з Писанням, опускайте ствол істини глибоко в шахту Божого Слова. Ви повинні покласти себе і свої погляди на Божий жертovníк, відкинути свої наперед сформовані уявлення і дозволити Духові Неба спрямувати вас у всю істину." Вибрані вісті, книга 1, 412.

У двадцять другому розділі Ісаї Шевна та Еліякім представляють мудрих і нерозумних у середовищі адвентизму наприкінці світу, коли цар півночі наступає на Єрусалим. Еліякім, син Хілкії, мав «видіння», Шевна — ні.

Де немає видіння, народ гине; а хто дотримується закону, той щасливий. Приповісті 29:18.

Пророче послання, тобто «видіння» цього вірша, стосується двох речей. Ти розумієш зростання пророчого світла — і живеш; а якщо ні — помираєш. Якщо ти не розумієш, тоді ти не зможеш приготуватися, щоб дотримуватися Суботи на випробуванні недільним законом. Буде «вже запізно». Коли лаодикійські адвентисти зазнають поразки на випробуванні недільним законом, вони відкидають закон, бо відкинули «видіння істини». У них немає елею; вони не розуміють помноження знання, яке розпечатується безпосередньо перед закриттям часу благодаті.

Бо ти кажеш: Я багатий, і збагатів, і ні в чому не маю потреби; і не знаєш, що ти нещасний і жалюгідний, і вбогий, і сліпий, і нагой. Об'явлення 3:17.

Знамення Ісаї полягає в тому, що він три роки ходив нагим і босим. Він зробив це, щоб попередити тих, кого може попередити його пророче послання, що якщо ви не розумієте видіння пророчих подій, то дійдете до недільного закону й станете полоненими, яких відведуть у жалюгідному, нещасному, вбогому, сліпому та нагому стані. Ісая був знаменням і дивом для історії за його днів, але ще більше — для кінця світу.

А все це сталося з ними як приклади; і це написано для нашого напоумлення, на яких прийшли кінці віків. 1 Коринтян 10:11.

У перших п'яти віршах двадцять другого розділу Єрусалим, місто Давида, названо "гамірливим", "веселим містом", повним "метушні". Класичний біблійний вислів, який уживають навіть світські люди, у цьому розділі використано, щоб змалювати "веселе", "гамірливе" місто, повне "метушні", коли ті у тринадцятому вірші радісно кажуть: "їжмо та пиймо, бо завтра помремо". Та хоч вони й радіють, їхніх мужів убито, але не мечем і не в бою, і тому Ісая ставить запитання: "Що з тобою?"

Що б їх не турбувало, це спонукало їх піднятися на дахи. Дахи — символ поклоніння сонцю, місяцю та зіркам, це символ спиритизму. Адвентизм перебуває під духовною оманю у цьому уривку.

І тих, що поклоняються воїнству небесному на дахах; і тих, що поклоняються, і що клянуться Господом, і що клянуться Малхамом; і тих, що відступили від Господа; і тих, що не шукали Господа й не питали про Нього.

Мовчи перед лицем Господа Бога, бо близький день Господній; бо Господь приготував жертву, покликав Своїх гостей. І станеться в день Господньої жертви: Я покараю князів і синів царя, і всіх, хто вдягається в чужоземний одяг. Того ж дня покараю також усіх, хто перестрибує поріг і наповнює доми своїх панів насильством і обманом. Софонії 1:5-9.

Під час кризи недільного закону адвентизм, представлений як Єрусалим, перебуває в «долині видіння». Ті, хто відкидає пророче послання, представлене «олією» чи «видінням», практикують спиритизм, про що пише Павло у Другому посланні до Солунян. Там ми також знаходимо тих (Шевна), які не прийняли любові до істини.

І через це Бог пошле їм сильну оману, щоб вони повірили брехні, щоб були осуджені всі, хто не повірив правді, але тішилися неправедністю. 2 Солунян 2:11, 12.

Звісно, слово «істина», яке вживає Павло, це грецьке слово, похідне від єврейського слова «істина», утвореного шляхом поєднання трьох єврейських літер, що представляють Альфу й Омегу. Відкинення «істини», представленої як принцип Альфи й Омegi, накликає сильну оману на лаодикійців, і ця омана є спиритизмом.

Каже пророк Ісаї: «Коли скажуть вам: звертайтеся до тих, що викликають мертвих, і до чарівників, що нашіптують і бурмочуть, — чи ж не до свого Бога має звертатися народ? Хіба за живих — до мертвих? До Закону і до Свідчення: якщо вони не говорять згідно з цим словом, то в них немає світла». Ісаї 8:19, 20. Якби люди були готові прийняти істину, так ясно викладену в Писанні щодо природи людини та стану мертвих, вони побачили б у твердженнях і проявах спиритизму дію сатани з силою, знаменнями та облудними чудесами. Але, радше ніж відмовитися від свободи, такої приємної для плотського серця, і зректися улюблених гріхів, безлічі заплющують очі на світло й ідуть прямо вперед, не зважаючи на перестороги, тоді як сатана обплітає їх своїми тенетами, і вони стають його здобиччю. «Бо вони не прийняли любові правди, щоб спастися», тому «Бог пошле їм сильну оману, щоб вони повірили брехні». 2 Солунян 2:10, 11. Велика боротьба, 559.

У двадцять другому розділі Ісаї мужі веселого міста вбиті, але не війною й не мечем; їх зв'язали разом і вбили разом із вождями, які втекли.

Якщо церква піде шляхом, подібним до шляху світу, її спіткає та сама доля. Ні, радше, оскільки вона одержала більше світла, її покарання буде суворішим, ніж покарання нерозкаяних.

Ми, як народ, стверджуємо, що маємо істину поперед усіх інших народів на землі. Тоді наше життя і характер мають бути в згоді з такою вірою. День уже на порозі, коли праведні будуть зв'язані в снопи, як дорогоцінне зерно, для небесних засіків, а нечестиві, немов кукіль, зібрані для вогнів останнього великого дня. Але пшениця й кукіль 'ростуть разом аж до жнив'. Свідчення, том 5, 100.

Керівництво в двадцять другому розділі Ісаї було зв'язане разом «лучниками». Шевна визначений як управитель над домом, і його посада буде віддана Еліякіму, синові Хілкії. У двадцять другому розділі Ісаї пророче послання, представлене «видінням» пророчих подій, спричинило появу двох груп поклонників у Єрусалимі, коли наближається цар півночі. Одних зв'язують для небесної житниці, а інших — для вогнів останніх днів. Те, що зв'язало нечестивих, — це «лучники», що є одним із багатьох символів ісламу в Божому Слові.

І решта числа лучників, хоробрих мужів із синів Кедара, умаліє, бо так сказав Господь Бог Ізраїля. Ісаїя 21:17.

І оце імена синів Ізмаїла, за їхніми іменами, за їхніми поколіннями: первісток Ізмаїла — Невайот; і Кедар, і Адбеел, і Мівсам, і Мішма, і Дума, і Масса, Хадар, і Тема, Єтур, Нафіш і Кедма. Оце сини Ізмаїла, і оце їхні імена за їхніми містами та за їхніми укріпленнями: дванадцять князів за їхніми племенами. Буття 25:13–16.

Керівництво адвентизму було скуте лучниками, коли воно відкинуло вістку про те, що іслам напав на Сполучені Штати 11 вересня 2001 року як виконання біблійного пророцтва. Напад 11 вересня був підтвердженням вістки, яку було розпечатано у 1989 році, під час розпаду Радянського Союзу. Напад ісламу 11 вересня був паралеллю до 11 серпня 1840 року, коли пророцтво про стримання ісламу надало силу першій ангельській вістці, підтвердивши головне пророчє правило Міллера, що день означає рік. 11 серпня 1840 року було виконанням передбаченої події, яка ґрунтувалася на принципі день за рік. Коли це виконалося, перша ангельська вістка була донесена до кожної місіонерської станції у світі.

11 вересня підтвердило основне правило «видіння», даного Адвентизму для проголошення. Це правило таке: історія повторюється. Коли принцип «день за рік» було підтверджено 11 серпня 1840 року, сильний ангел з десятого розділу Об'явлення зійшов, ознаменувавши наділення силою звістки про годину суду Міллера, тим самим прообразивши зшестя ангела з вісімнадцятого розділу Об'явлення 11 вересня.

Звідки взялося твердження, нібито мною заявлено, що Нью-Йорк буде змитий припливною хвилею? Цього мною ніколи не казано. Споглядаючи, як там виростають величезні будівлі, поверх за поверхом, було мною сказано: «Які жахливі сцени відбудуться, коли Господь підведеться, щоб страшно потрясти землю! Тоді справдяться слова Об'явлення 18:1–3». Увесь вісімнадцятий розділ Об'явлення — це попередження про те, що прийде на землю. Але я не маю особливого світла щодо того, що чекає на Нью-Йорк, лише знаю, що одного дня величезні будівлі там будуть повалені поворотами й переворотами Божої сили. Із даного мені світла я знаю, що у світі — руйнування. Одне слово від Господа, один дотик Його могутньої сили — і ці масивні споруди впадуть. Відбудуться сцени, жахливості яких ми не можемо уявити. *Review and Herald*, 5 липня 1906 р.

Звісно, про іслам можна сказати набагато більше, але Шевна уособлює тих, хто відкидає «бачення» пророчої історії, що ґрунтується на повторенні історії й супроводжується основною істиною цього повторення — що початок чогось ілюструє його кінець. Стримання ісламу 11 серпня 1840 року спричинило зшестя ангела десятого розділу Об'явлення, а вивільнення ісламу 9/11 — зшестя ангела вісімнадцятого розділу Об'явлення.

І я сказав: Послухайте, прошу вас, голови дому Якова та князі дому Ізраїлевого: хіба не вам знати суд? Ви, що ненавидите добро і любите зло; що здираєте з них їхню шкіру і плоть з їхніх кісток; що їсте плоть Мого народу, і шкіру їхню з них здираєте; ламаєте їхні кості й рубаєте їх на шматки, як для горщика, як м'ясо в казані. Тоді вони кликатимуть до Господа, та Він не почує їх; того часу Він навітьховає від них Своє

лице, бо лихо поводитися у своїх учинках. Так говорить Господь про пророків, які вводять у блуд Мій народ, що кусають своїми зубами та кричать: Мир! — а хто не кладе їм у рот, проти того готують війну. Тому буде вам ніч, і видіння не матимете; і буде вам темрява, щоб ви не ворожили; і зайде сонце над пророками, і потемніє над ними день. Тоді посоромляться провидці й зніжковіють віщуни; так, усі вони закриють свої уста, бо немає відповіді від Бога. А я по-справді наповнений силою від Духа Господнього, і судом, і міццю, щоб сповістити Якову його переступ, а Ізраїлеві — його гріх. Послухайте це, прошу вас, голови дому Якова та князі дому Ізраїлевого, що ненавидите суд і перекручуєте всю правоту. Вони будують Сіон кров'ю, а Єрусалим — беззаконням. Начальники його судять за подарунки, священники його навчають за плату, а пророки його віщують за гроші; але при цьому спираються на Господа й кажуть: Чи не серед нас Господь? Зло не прийде на нас. Михей 3:1-11.

І безліч усіх народів, що воюють проти Ариїла [Єрусалим], і всі, хто воює проти неї та її твердині, і хто утискає її, буде як сон нічного видіння. І буде так, як коли голодна людина бачить сон, і ось він їсть; але прокидається, і його душа порожня; або як коли спраглий бачить сон, і ось він п'є; але прокидається, і ось він знемагає, і душа його жадає: такою буде безліч усіх народів, що воюють проти гори Сіон. Зупиніться й дивуйтеся; вигукуйте й кричіть: вони п'яні, але не від вина; хитаються, але не від міцного напою. Бо Господь вилив на вас дух глибокого сну і зімкнув ваші очі; пророків та ваших правителів, провидців, Він покрив. І все видіння стало для вас, як слова запечатаної книги, яку дають грамотному, кажучи: Прочитай це, прошу тебе; а він каже: Не можу, бо вона запечатана; і книгу дають неграмотному, кажучи: Прочитай це, прошу тебе; а він каже: Я неграмотний. І сказав Господь: Оскільки цей народ наближається до Мене своїми устами і вшановує Мене своїми губами, але віддалив своє серце далеко від Мене, а їхній страх переді Мною — навчений людською настановою, тому, ось Я приступлю робити серед цього народу дивне діло — диво й чудо: бо мудрість їхніх мудреців загине, і розуміння їхніх розсудливих буде приховане. Горе тим, які глибоко ховають свою раду від Господа, і їхні діла в темряві, і вони кажуть: Хто нас бачить? і хто нас знає? Авжеж, ваше перевертання всього буде вважатися за глину гончаря: бо чи скаже твориво про того, хто його зробив: Він мене не зробив? або чи скаже витвір про того, хто його сформував: У нього не було розуму? Ісаїя 29:7-16.

Долина видіння, згідно з Ісаєю, — це "день скорботи, потоптання і сум'яття від Господа Бога Саваота в долині видіння, руйнування стін і волення до гір." Тому Ісаїя гірко плаче, як і Ісус.

Сльози Ісуса були не через передчуття Його власних страждань. Безпосередньо перед Ним була Гефсиманія, де невдовзі жах великої темряви мав затьмарити Його. Також було видно Овечі ворота, через які протягом століть водили тварин на жертву. Незабаром ці ворота мали відчинитися для Нього, великого Антитипа, на жертву Якого за гріхи світу вказували всі ці жертви. Поблизу була Голгофа, місце Його невдовзі розпочатих мук. Та не через ці нагадування про Його жорстоку смерть Спаситель плакав і стогнав у муках духу. Його скорбота не була егоїстичною. Думка про власні муки не лякала ту шляхетну, самопожертвенну душу. Сам вид Єрусалима пронизав серце Ісуса

— Єрусалима, що відкинув Сина Божого і зневажив Його любов, не дався переконати Його могутніми чудесами і збирався позбавити Його життя. Він бачив його стан у провині відкинення свого Викупителя і ким він міг би стати, якби прийняв Того, Хто єдиний міг зцілити його рану. Він прийшов, щоб урятувати його; як Він міг залишити його?

Ізраїль був народом улюбленим; Бог зробив їхній храм Своєю оселею; він був «прекрасний за розташуванням, радість усієї землі». Псалом 48:2. Там було свідчення пильного піклування й ніжної любові Христа протягом більш ніж тисячі років, такої, яку батько має до своєї єдиної дитини. У тому храмі пророки виголошували свої урочисті застереження. Там коливали палаючі кадильниці, і фіміам, змішаний із молитвами поклонників, підносився до Бога. Там лилася кров тварин, як прообраз крові Христа. Там Єгова являв Свою славу над престолом милості. Там служили священики, і пишнота символів та церемоній тривала віками. Але всьому цьому мав настати кінець.

Ісус підніс Свою руку — ту, що так часто благословляла хворих і страждених, — і, помахавши нею в бік приреченого міста, уривчастими словами скорботи вигукнув: «Коли б ти знав, навіть ти, принаймні в цей твій день, те, що належить до твого миру!...» Тут Спаситель зупинився і не договорив, яким могло б бути становище Єрусалима, якби він прийняв допомогу, яку Бог бажав йому дати, — дар Свого улюбленого Сина. Якби Єрусалим знав те, що було його привілеєм знати, і зважив на світло, яке Небо послало йому, він міг би постати у величі процвітання, як цариця царств, вільний у Богом-даній силі. Не стояли б при його брамах озброєні вояки, не майоріли б на його мурах римські знамена. Славна доля, яка могла б благословити Єрусалим, якби він прийняв свого Викупителя, постала перед Сином Божим. Він бачив, що через Нього Єрусалим міг би бути зцілений від своєї тяжкої недуги, звільнений від рабства й утверджений як могутня метрополія світу. З його мурів голуб миру полетів би до всіх народів. Він став би діадемою слави світу.

Але яскрава картина того, чим міг бути Єрусалим, гасне перед очима Спасителя. Він усвідомлює, чим вона тепер є під римським ярмом, перебуваючи під Божим невдоволенням, приречена на Його відплатний суд. Він знову підхоплює перервану нитку Свого плачу: "Та нині вони приховані від твоїх очей. Бо прийдуть на тебе дні, коли вороги твої насиплють навколо тебе вал, оточать тебе і замкнуть з усіх боків, і зрівняють із землею тебе і дітей твоїх у тобі; і не залишать у тобі каменя на камені; бо ти не пізнала часу твого навідання."

Христос прийшов урятувати Єрусалим разом із його дітьми; але фарисейська гординя, лицемірство, заздрість і злоба перешкодили Йому здійснити Свій задум. Ісус знав страшну відплату, яка впаде на приречене місто. Він бачив Єрусалим, оточений військами, обложених мешканців, доведених до голоду й смерті, матерів, що їли мертві тіла власних дітей, а також батьків і дітей, які вихоплювали один в одного останню крихту їжі, бо природну любов знищували гризучі муки голоду. Він бачив, що впертість юдеїв, виявлена в їхньому відкиненні Його спасіння, приведе їх також до відмови підкоритися військам, що вторглися. Він бачив Голгофу, на якій Його мали піднести,

вкриту хрестами так густо, як ліс деревами. Він бачив нещасних мешканців, що зазнавали тортур на дибі та через розп'яття, прекрасні палаци зруйновані, храм у руїнах, і від його масивних мурів не залишено каменя на камені, а місто зорано, немов поле. Чи ж дивно, що Спаситель ридав у муках, споглядаючи ту жахливу картину.

Єрусалим був дитям Його піклування, і, як ніжний батько тужить за блудним сином, так Ісус плакав над улюбленим містом. Як Мені віддати тебе? Як Мені бачити тебе відданим на погибель? Невже Мені відпустити тебе, щоб ти доповнив чашу свого беззаконня? Одна душа має таку ціну, що порівняно з нею світи втрачають значення; але тут мав загинути цілий народ. Коли сонце, що швидко хилиться на захід, щезне з небосхилу, день благодаті для Єрусалима скінчиться. Поки процесія зупинялася на вершині Оливної гори, для Єрусалима було ще не пізно покаятися. Ангел милосердя вже складав крила, щоб ступити з золотого престолу, поступаючись місцем правосуддю і суду, що швидко наближається. Але велике серце Христової любові все ще заступалося за Єрусалим, що зневажив Його милості, знехтував Його застереженнями і вже ось-ось мав заплямувати свої руки Його кров'ю. Якби тільки Єрусалим покався, ще не було б запізно. Поки останні промені призахідного сонця затримувалися на храмі, вежах і шпилях, чи не повів би якийсь добрий ангел його до любові Спасителя й не відвернув би його загибель? Прекрасне й нечестиве місто, що побивало камінням пророків, відкинуло Сина Божого, що своєю непокаянністю заковувало себе в кайдани рабства, — його день милості майже сплив! Бажання віків, 576–578.

Як Ісаїя описує війну проти Єрусалима у двадцять другому розділі, ті, що нападають, «вишикувалися при брамі». Елам і Кір стоять при брамі зі зброєю наготові, і тоді вони виявляють покров Єрусалима. У книзі Ісаї цей «покров», який вороги виявляють при брамі, — це тінь Єгипту.

Горе дітям непокірним, — говорить Господь, — що радяться, але не зі Мною; і що вкриваються покривалом, але не Моїм Духом, щоб додати гріх до гріха: що йдуть, щоб зійти до Єгипту, і не питали уст Моїх; щоб зміцнитися силою Фараона і покладатися на тінь Єгипту! Ісаїя 30:1, 2.

Вороги Єрусалима визнають, що ті, кого представляє Шевна, поклали свою надію на Єгипет, думаючи, що Єгипет їх захистить, тоді як ті, кого представляє Еліякім, син Хілкії, покладаються не на «тінь Єгипту», а, покриті покривом Духа Божого, довіряють «тіні Всевишнього».

Хто живе в таємному місці Всевишнього, той перебуватиме під тінню Всемогутнього. Скажу про Господа: Він мій притулок і моя твердиня, мій Бог; на Нього буду покладатися. Псалом 91:1, 2.

Під час кризи недільного закону мудрі діви, представлені Еліякімом, сином Хілкії, покладаються на тінь Всевишнього, а нерозумні діви, представлені Шевною, покладаються на тінь Єгипту. Слово, перекладене як «discovered», означає оголити та забрати в полон. Вороги при брамі розуміють, що захист Єрусалима усунуто, і Шевна та його спільники тоді починають намагатися рятуватися, бо вони бачать «проломи міста Давидового» і бачать, що

є багато проломів, які дадуть ворогові змогу увійти. У паніці, як це зображено в притчі про десять дів, нерозумні починають шукати захисту, але не мають його.

Шевна покладається на «обладунки лісу», щоб урятуватися, але вже запізно. Він лічить будинки в Єрусалимі й починає їх руйнувати, щоб укріпити мур, але вже запізно. Вони збирають воду з нижнього ставка й намагаються з'єднати її з водою старого ставка, але вже запізно. Оскільки вода є головним символом Святого Духа, це вказує на те, що вони відчайдушно шукають олії, але вже запізно. У всіх своїх зусиллях вони забули Творця ставків і те, що він давно створив ті «ставки» істини. Вони забули, що саме Скеля Віків дала послання в давні часи. Вони вирішили не ходити старими стежками, які представлені підвалинами, закладеними через працю Вільяма Міллера.

Ворог намагається відвернути думки наших братів і сестер від праці з підготовки народу, щоб він міг встояти в ці останні дні. Його софізми покликані відводити думки від небезпек і обов'язків цього часу. Вони мають за ніщо світло, з яким Христос прийшов з небес, щоб дати Іванові для Свого народу. Вони навчають, що події, які безпосередньо перед нами, не є настільки важливими, щоб заслуговувати на особливу увагу. Вони зводять нанівець істину небесного походження і позбавляють народ Божий його минулого досвіду, даючи їм натомість лженауку.

'Так говорить Господь: станьте на шляхах і подивіться, і спитайте про стародавні стежки, де є добра дорога, і ходіть нею.' Єремії 6:16.

Нехай ніхто не намагається зруйнувати підвалини нашої віри — підвалини, які були закладені на початку нашої праці через молитовне вивчення слова та одкровення. На цих підвалинах ми будували протягом останніх п'ятдесяти років. Люди можуть вважати, що вони знайшли новий шлях і що можуть закласти міцнішу підвалину, ніж та, яку вже закладено. Але це велика омана. Іншої підвалини ніхто не може закласти, ніж та, яку вже закладено.

У минулому багато хто брався зводити нову віру, утверджувати нові принципи. Але чи довго простояла їхня споруда? Вона швидко впала, бо її не було зведено на Скелі.

Хіба першим учням не доводилося мати справу з висловлюваннями людей? Хіба їм не доводилося слухати хибні теорії, а потім, зробивши все, стояти непохитно, кажучи: 'Іншої основи ніхто не може покласти, окрім тієї, що вже покладена?' 1 Коринтян 3:11.

«Отже, ми маємо твердо триматися початку нашого уповання аж до кінця. Слова сили були послані Богом і Христом цьому народові, виводячи його зі світу, пункт за пунктом, у ясне світло теперішньої істини. Вустами, до яких торкнувся святий вогонь, Божі служителі проголосили вістку. Божественне слово поставило свою печать на справжності проголошеної істини». Свідчення, том 8, 296, 297.

«День», у який усе це відбувається, — це біблійний «день», який Ісая називає днем, до якого Господь Бог Сил закликав «до плачу, і до жалоби, і до гоління голови, і до підперізування веретищем».

І сказав Господь до Мойсея, говорячи: Також десятого дня цього сьомого місяця буде День спокути: це буде для вас святе зібрання; і ви смирите душі свої та принесете Господеві вогняну жертву. І жодної роботи не робитимете того самого дня, бо це день спокути, щоб учинити за вас спокуту перед Господом, Богом вашим. А кожна душа, що не буде смирена того самого дня, буде відтята з-поміж свого народу. І кожну душу, що зробить якусь роботу того самого дня, ту душу Я знищу з-поміж її народу. Не робитимете жодної роботи: це постанова вічна для ваших поколінь у всіх ваших оселях. Це буде для вас субота спокою, і ви смирите душі свої: дев'ятого дня місяця ввечері, від вечора до вечора, святкуватимете вашу суботу. Левіт 23:26-32.

День, ілюстрований Шевною та Еліякимом, сином Хілкії, є антитипічним Днем спокути, який охоплює історію від 1844 року аж до того часу, коли постане Михаїл. У цей період Адвентизм покликаний "смирятися" свої душі, або, як це подає Ісаїя, — "до плачу, і до жалоби, і до гоління голови, і до підперізування веретою".

У 1844 році наш великий Первосвященик увійшов у Святе Святих небесного святилища, щоб розпочати діло слідчого суду. Справи померлих праведників постають на розгляд перед Богом. Коли ця праця буде завершена, буде звершено суд над живими. Які дорогоцінні, які важливі ці урочисті миті! У кожного з нас є справа, що очікує розгляду в небесному суді. Кожного з нас буде суджено за діла, вчинені в тілі. У прообразному служінні, коли діло примирення звершував первосвященик у Святому Святих земного святилища, від народу вимагалось смиряти свої душі перед Богом і визнавати свої гріхи, щоб їх було спокутувано й стерто. Чи вимагатиметься від нас менше в цей антипрообразний День очищення, коли Христос у небесному святилищі заступається за свій народ і щодо кожної справи має бути проголошене остаточне, незмінне рішення?

"Який наш стан у цей грізний і урочистий час? На жаль, яка гординя панує в церкві, яке лицемірство, який обман, яка любов до вбрання, легковажності та розваг, яке прагнення до першості! Усі ці гріхи затьмарили розум, так що вічні речі не були розпізнані. Чи не будемо досліджувати Писання, щоб знати, де ми перебуваємо в історії цього світу? Чи не станемо обізнаними щодо діла, яке звершується заради нас у цей час, і щодо становища, яке ми, як грішники, повинні займати, поки це діло спокути триває? Якщо ми бодай трохи дбаємо про спасіння наших душ, ми повинні здійснити рішучу зміну. Ми повинні шукати Господа з істинним покаяттям; ми повинні з глибоким сокрушенням душі визнавати наші гріхи, щоб вони були стерті." Вибрані вісті, книга 1, 124, 125.

І того дня Господь Бог Саваот закликав до плачу, до жалоби, до зголення голови й до підперізування волоссяницею; а ось радість і веселощі: ріжуть волів і заколюють овець, їдять м'ясо й п'ють вино: їжмо й пиймо, бо завтра помремо. Ісаїя 22:12, 13.

Господь покликав Шевну смирити свою душу, але він вирішив їсти й пити та далі бенкетувати. Господь «відкрив» у його «вухах», що гріх Шевни не буде спокутуваний. Слово, перекладене як «очищений», — це те саме слово, яке в Левіті вживається для «спокути». Цей гріх лаодикійського адвентизму не буде спокутуваний. Тепер Ісаїя починає говорити про взаємини Шевни (лаодикійські адвентисти) з Еліякимом, сином Хілкії

(філадельфійські адвентисти).

Шевна — «скарбник», як і Юда. А Товія за днів Неемії жив у Божій святині в кімнаті (скарбниці), де мали зберігатися приношення. Коли Неемія очистив храм, він викинув геть Товію та його пожитки. Шевну також викинуть. Обидва ілюструють виверження лаодикійського адвентизму під час запровадження недільного закону.

Через жорстокість і підступність аммонітян і моавітян щодо Ізраїля Бог через Мойсея проголосив, що їх слід назавжди не допускати до громади Його народу. Див. Повторення Закону 23:3-6. Всупереч цьому слову первосвященик викинув із кімнати Божого дому приношення, що там зберігалися, щоб звільнити місце для цього представника забороненого народу. Неможливо було виявити більшої зневаги до Бога, ніж виявити таку милість цьому ворогові Бога та Його істини.

Повернувшись із Персії, Неемія дізнався про зухвале осквернення і негайно вжив заходів, щоб вигнати зайду. 'Мене це глибоко засмутило,' — заявляє він; 'тому я повикидав усе домашнє начиння Товії з комори. Потім я наказав, і вони очистили комори; і туди я знову приніс посудини дому Божого, разом із хлібною жертвою та ладаном.'

"Було осквернено не лише храм, а й пожертви було використано не за призначенням. Це знеохочувало щедрість народу. Вони втратили свій запал і ревність і неохоче сплачували десятину. Скарбниці дому Господнього були погано наповнені; багато співців та інших, зайнятих у храмовому служінні, не отримуючи достатньої підтримки, полишили Божу справу, щоб трудитися деінде." Пророки і царі, 670.

Шевна, Юда і Товія усі представляють лаодикійських адвентистів наприкінці часу.

Так говорить Господь, Бог Саваот: Піди, увійди до цього скарбника, до Шевни, що над домом, і скажи: Що ти маєш тут? і хто тобі тут, що ти висік собі тут гріб, як той, хто висікає собі гріб на височині, і видовбує собі оселю в скелі? Ось Господь поведе тебе у велику неволю й напевно міцно обгорне тебе. Він неодмінно скрутить і пожбурить тебе, мов м'яч, у широкий край: там ти помреш, і там колісниці твоєї слави стануть ганьбою дому твого пана. І я вижену тебе з твого місця, а з твого становища він тебе скине. Ісаїя 22:15–19.

Коли цар півночі наближається до Єрусалима, слід пам'ятати, що це поступове наближення, про яке мешканці Єрусалима знали заздалегідь. Саме це окреслено в двадцятому розділі книги Ісаї, коли Тартан, асирійський воєначальник, завоював Ашдод в Єгипті. Вони знали, що наближається, а Шевна тим часом споруджував собі розкішну гробницю. Археологи знайшли гробницю Шевни й зняли напис, який був на вході до гробниці, і тепер він у Британському музеї. Дивовижно те, що коли Шевну усунули, і Еліяким, син Хілкії, перебрав керівну посаду Шевни, Еліяким, син Хілкії, отримав царську печатку, якою міг засвідчувати своє ім'я на офіційних документах. Ту печатку також знайшли археологи, і вона зберігається в тому самому музеї в Англії. Шевна в музеї представлений своєю гробницею, знаком смерті, а Еліяким, син Хілкії, — печаткою життя.

За відкинення Шевною застережного послання щодо царя півночі його було виплюнуто з уст Господа, і слово, перекладене як «виплюну» у попередженні Об'явлення до Лаодикії, насправді означає проєктивне блювання. З Неємією він вигнав Товію та його пожитки, а Шевну люто пожбурено, мов м'яч, у далеку країну. Шевна — це лаодикійські адвентисти, які відкидають пророче послання, розпечатане 1989 року, і готуються до могили — знака звіра, а Еліяким, син Хілкії, — це філадельфійський адвентизм, що одержує Божу печать.

І станеться того дня, що покличу мого раба Еліякіма, сина Хілкії; і зодягну його в твою одежу, і підпережу його твоїм поясом, і передам йому твою владу; і він буде батьком для мешканців Єрусалима та для дому Юдиного. Ісаїя 22:20, 21.

Коли буде впроваджено недільний закон, пшениця та кукуля в адвентизмі відокремляться, і провід тріумфуючої церкви буде передано Еліякімові, синові Хілкії, а Господь тоді піднесе Свою церкву як знамено, коли вістка третього ангела наростатиме до гучного кличу. Можливо, я був надто багатослівним, додаючи фразу «син Хілкії», тоді як міг би просто сказати Еліякім. Але разом батько й його дитина є символом вістки Іллі перед сімома останніми карами. Вістка Іллі використовує символіку батьків і дітей, щоб представляти першого (батько) й останнього (син). Цей пророчий зв'язок відіграє роль у фінальних загадках двадцять другого розділу. Обітниця Еліякімові, синові Хілкії, полягає в тому, що Господь покладе на його рамена ключ дому Давида.

«Дім Давида» — це послання батька і сина, на яке Ісус посилався у своїй останній розмові з бунтівними юдеями. Це також те місце, де Він завершує книгу Об'явлення. Дім Давида мав ключ, який, якщо ні для чого іншого, то використовується 22 жовтня 1844 року, бо єдине місце в Писанні, де згадується цей ключ, — у посланні до Філадельфійської церкви.

І ключ дому Давида покладу на його плече; тож він відчинить, і ніхто не зачинить; і він зачинить, і ніхто не відчинить. Ісаїя 22:22.

І ангелові церкви у Філадельфії напиши: Так говорить Святий, Правдивий, Той, хто має ключ Давидів, хто відчиняє, і ніхто не зачинить; і зачиняє, і ніхто не відчинить. Я знаю діла твої: ось, Я поставив перед тобою відчинені двері, і ніхто не може їх зачинити; бо ти маєш малу силу, і зберіг Моє слово, і не відрікся Мого Імені. Ось, Я зроблю так, що ти з синагоги сатани, які кажуть, що вони юдеї, але ними не є, а говорять неправду; ось, Я примушу їх прийти і поклонитися перед ногами твоїми, і вони пізнають, що Я полюбив тебе. Оскільки ти зберіг слово Мого терпіння, то й Я збережу тебе від години спокуси, що має прийти на увесь світ, щоб випробувати тих, хто мешкає на землі. Ось, Я скоро приходжу; тримай те, що маєш, щоб ніхто не забрав твого вінця. Переможця зроблю стовпом у храмі Бога Мого, і він уже більше не вийде назовні; і напишу на ньому Ім'я Бога Мого, і ім'я міста Бога Мого, нового Єрусалима, що сходить з неба від Бога Мого; і напишу на ньому Моє нове Ім'я. Хто має вухо, нехай чує, що Дух говорить церквам. Об'явлення 3:7-12.

Еліякім представляє філадельфійця під час міллеритського руху, який відчиняє Святе Святих 22 жовтня 1844 року. Я знаю, що саме Христос, наш Первосвященик, відчинив ті

диспенсацийні двері, але Христос поклав ключ на плече Еліякіма, сина Хілкії, і каже, що «він відчинить». Ми дійшли до того пункту, на який я вказував на початку цієї статті.

У книзі Ісаї слово «тягар» зустрічається вісімнадцять разів, але у семи з них воно означає щось, що несуть на плечах, а в одинадцяти — пророцтво лиха. В одному з тих вісімнадцяти випадків слово, яке означає пророцтво лиха, водночас ужито й для позначення тягара, що несуть на плечах.

Історія долини видіння розповідає про звістку про погибель, яка створює дві категорії поклонників у Єрусалимі. Пророча звістка, що позначала відкриття суду, була представлена Батьком Міллером і є першою ангельською звісткою, яка завершилася, коли були зачинені двері Святого місця, а Святе Святих було відчинене 22 жовтня 1844 року. «Тягар», покладений на плечі Вільяма Міллера, який йому було доручено нести світові, — це перша ангельська звістка, пророцтво про погибель, що завершилося 22 жовтня 1844 року з приходом третьої ангельської звістки.

«Ключ дому Давидового покладу на його плече», і сказано: «Того дня», «цвях, забитий у надійному місці, буде вийнятий, і буде зламаний, і впаде; і тягар, що був на ньому, буде скинутий».

Слово, перекладене тут як «тягар», є словом, що позначає пророцтво лиха, але це пророцтво лиха — не те єврейське слово, яким Ісаї позначає щось, що носять на плечі. Як слово, що означає пророцтво лиха, воно вказує, що Еліякім, син Хілкії, матиме ключ Давида, покладений на його плече, і тягар, що на його плечі, є пророцвом лиха. Це глибока гра слів!

Сестра Вайт каже ось що про ключ, який прикріплений до Біблії.

Зі Словом Божим пов'язаний ключ, який відмикає дорогоцінну шкатулку — для нашого задоволення й утіхи. Відчуваю вдячність за кожен промінь світла. У майбутньому переживання, які тепер для нас дуже таємничі, будуть пояснені. Деякі переживання ми, можливо, ніколи не збагнемо повністю, доки це смертне не одягнеться в безсмертя. Видання рукописів, том 17, 261.

Вступні зауваження Міллера про свій сон такі.

«Мені приснилося, що Бог невидимою рукою надіслав мені химерно виконану скриньку приблизно десять дюймів завдовжки і шести дюймів завширшки, квадратної форми, виготовлену з ебенового дерева та перлів, химерно інкрустовану. До скриньки був прикріплений ключ. Я негайно взяв ключ і відкрив скриньку, і, на моє здивування та подив, виявив, що вона заповнена коштовностями всіляких видів і розмірів: діамантами, дорогоцінним камінням, а також золотими й срібними монетами найрізноманітніших розмірів і вартості, гарно розкладеними по своїх місцях у скриньці; і, будучи так розміщеними, вони відбивали таке світло й славу, що з ними могло зрівнятися лише сонце». Ранні твори, 81.

У виносках Джеймса Вайта до сну він каже ось що про ключ.

«Доданий ключ» був його способом тлумачення пророчого Слова — порівняння Писання з Писанням — Біблія — сама собі тлумач. За допомогою цього ключа брат Міллер відкрив «скриньку», тобто велику істину про пришествя світові». Джеймс Вайт.

Джеймс Вайт прокоментував цей сон і при цьому написав вступ. Надзвичайно важливо усвідомити, що Міллер побачив цей сон і опублікував його у 1847 році, щонайменше через два роки після Великого розчарування, коли колись єдині адвентисти-міллерити були розсіяні. Міллер був відокремлений від руху, а «маленьке стадо», яке було «розсіяне повсюди», усе ще страждало від розчарування. Сон Міллера стосувався цієї ситуації, і Джеймс Вайт прокоментував його, а Еллен Вайт посилалася на нього в абсолютно позитивному ключі. Джеймс Вайт написав вступ до цього сну, навів сам сон, а потім додав кілька виносков. Його вступ, сам сон і виноска будуть наприкінці цієї статті для тих, кому потрібен доступ до цієї інформації.

Двадцять другий розділ книги Ісаї — ілюстрація початку й завершення адвентизму. В обох історіях було й буде розділення, що відбулося 22 жовтня 1844 року і знову відбудеться при недільному законі. Це розділення в обох випадках — на початку й у кінці — є виконанням притчі про десять дів. Сестра Вайт повідомляє, що нерозумні діви — це лаодикійці. Шевна представляє лаодикійських адвентистів на початку і в кінці адвентизму. Еліяким, син Хілкії, представляє філадельфійських адвентистів.

Але Хілкія також уособлює батька адвентизму, бо «він буде батьком для мешканців Єрусалима та дому Юди». Вільяма Міллера шанобливо називали «батько Міллер». На його плече було покладено «ключ Давидів», що символізує його метод вивчення Писання — «рядок за рядком».

Оскільки скриня означала Біблію, він використовував «ключ Давидовий», що представляв правила пророчого тлумачення, які він застосовував, щоб відкрити істини першого ангела. Ці правила («ключ Давидовий») і його пророцтво про погибель («тягар»), яке розумілося за допомогою ключа Давидового, були підвішені «як кілок у певному місці» у святині. «Кілком» була дата 22 жовтня 1844 року. Слово «кілок» означає шпильку, цвях або кіл і символізує віху. «Тягар», тобто пророцтво про погибель, що було підвішене на тому кілку, був звісткою першого ангела, і ця звістка дійшла завершення 22 жовтня 1844 року, коли пророцтво про погибель сповнилося і було зняте, зрізане і впало. Його прибрали, бо пророча звістка про погибель стала минулим, і тоді кілок треба було перенести до Святого Святих, де на нього мав бути підвішений інший тягар погибелі.

Пророцтво Міллера про загибель, витлумачене згідно з пророчими правилами, представленими як «ключ Давидів», заб'є цвях у святому місці, який триматиме всю славу дому його батька. Слово «слава» в цьому уривку означає «вага». Те, що тримає вагу дому, — це його підвалини. Основоположна праця Міллера тримає вагу всього додаткового світла вістки третього ангела, представленої «потомством і паростю». Вона тримає вагу всіх різноманітних посудин храму. І було закладено підвалини храму, щоб поставити славний престол.

Еліяким, син Хілкії, уособлює Філадельфійську церкву. Еліяким означає «Бог, що підносить», бо Еліяким, батько Єрусалима, уособлює Вільяма Міллера, якого Бог використав, щоб піднести підвалини Божого вибраного завітного народу. Він — син Хілкії, ім'я якого походить від двох слів: друге — «Бог», а перше означає «плавність», у значенні плавності мовлення. Хілкія уособлює Боже Слово або голос, а його син уособлює піднесення храму.

Наприкінці адвентизму має бути пророцтво про загибель, і це пророцтво — третій ангел чотирнадцятого розділу Об'явлення. Наприкінці має бути ключ, прообразом якого був ключ Міллера. "Ключ" у наш час ґрунтується на повторенні історії, і особливо на правилі першої згадки, яке включає або є принципом, представленим Самим Христом як Альфа й Омега. Має бути син Міллера. Тоді Міллер як батько стає Хілкією — Словом Господнім, а син Міллера — Еліяким, що означає «Бог, Який піднімає». Батько Міллер підняв храм, а син Міллера визначає, коли Лаодикія і Філадельфія відокремлюються, і філадельфійці підносяться як знамено. Має бути цвях, що закріплений, але не у Святому місці, як в історії Міллера, а у Святому Святих. Той цвях і тягар, що висить на ньому, буде відсічено наприкінці вістки третього ангела, як це було наприкінці вістки першого ангела. Коли повстане Михайло й закрийється час проби для людства, пророцтво про загибель стане минулим — буде усунуте, відсічене та впаде.

Відокремлення або розсіяння після закінчення часу в 1844 році повториться за недільного закону. Двадцять другий розділ книги Ісаї є ілюстрацією обставин, які призводять до відокремлення лаодикійських адвентистів від філадельфійських адвентистів, що відбувається під час кризи недільного закону.

І ангелові церкви лаодикійців напиши: Так говорить Амін, Свідок вірний і правдивий, Початок Божого творіння: Я знаю твої діла, що ти ні холодний, ні гарячий; о, коли б ти був холодний або гарячий! Отже, тому що ти теплий, і ні холодний, ні гарячий, Я виплону тебе з уст Моїх. Бо ти кажеш: Я багатий, розбагатів і ні в чому не маю потреби; а не знаєш, що ти нещасний і жалюгідний, і вбогий, і сліпий, і нагий. Раджу тобі купити в Мене золото, випробуване у вогні, щоб ти збагатів; і білі шати, щоб ти зодягнувся, і щоб не з'явилася ганьба твоєї наготи; і намасти свої очі очною маззю, щоб ти бачив. Кого Я люблю, тих докоряю і караю; отже, будь ревним і покайся. Ось, Я стою при дверях і стукаю: коли хто почує Мій голос і відчинить двері, Я увійду до нього і по вечеряю з ним, і він зі Мною. Переможцеві дам сісти зі Мною на Моїм престолі, як і Я переміг і сів з Отцем Моїм на Його престолі. Хто має вухо, нехай чує, що Дух говорить Церквам. Об'явлення 3:7–22.

Після вступу до опису сну Джеймс Вайт подає сам сон із виносками. У мене немає проблем із застосуванням Джеймсом Вайтом сну Міллера, попри те, що ми часто публікували тлумачення його сну, яке дещо відрізняється від тлумачення Джеймса Вайта. Основна відмінність підходу Джеймса Вайта від того, що ми публікували, полягає в тому, що він розглядає «коштовності» в контексті Божого народу, тоді як ми розуміємо, що ці «коштовності» — пророчі істини. У цьому немає суперечності, адже людина відображає те,

у що вона вірить, а розсіяння «коштовностей» після Великого розчарування символізує розсіяння Божого народу ПЕРЕД недільним законом. Але це питання — для майбутнього дослідження.

Вступ Джеймса Вайта до «Сну Вільяма Міллера»

Наведений нижче сон було опубліковано в Advent Herald понад два роки тому. Тоді я побачив, що він чітко окреслив наш минулий досвід щодо другого пришествя і що Бог дав цей сон на користь розсіяної отари.

Серед ознак близького настання великого і страшного дня Господнього Бог установив сни. Див. Йоїл 2:28–31; Дії 2:17–20. Сни можуть приходити трьома способами; по-перше, «через многоту справ». Див. Екклезіяст 5:3. По-друге, ті, хто перебувають під нечистим духом і обманом Сатани, можуть мати сни під його впливом. Див. Повторення Закону 8:1–5; Єремія 23:25–28; 27:9; 29:8; Захарія 10:2; Юда 8. І по-третє, Бог завжди навчав і досі навчає свій народ більшою чи меншою мірою через сни, які приходять через посередництво ангелів і Святого Духа. Ті, хто стоять у ясному світлі істини, знатимуть, коли Бог дає їм сон; і такі не будуть обмануті й зведені фальшивими снами.

«І сказав: Послухайте тепер Мої слова; якщо між вами є пророк, Я, Господь, відкриюся йому у видінні і говоритиму до нього вві сні. Числа 12:5.»

Сказав Яків: «Ангел Господній промовив до мене уві сні». Буття 31:2. «І Бог прийшов до Лавана сиріянина уві сні вночі». Буття 31:24. Прочитайте про сни Йосипа в Бутті 37:5–9, а потім цікаву історію їхнього сповнення в Єгипті.

У Гів'оні Господь з'явився Соломонові уві сні вночі. 1 Царів 3:5. Великий, важливий образ другого розділу книги Даниїла був даний уві сні, так само і чотири звірі тощо з сьомого розділу. Коли Ірод шукав знищити немовля-Спасителя, Йосиф був попереджений уві сні, щоб утекти до Єгипту. Матвія 2:13.

І станеться в ОСТАННІ ДНІ, говорить Бог: виллю від Духа Мого на всяке тіло, і будуть пророкувати сини ваші й дочки ваші, і юнаки ваші бачитимуть видіння, а старці ваші снитимуть сни. Дії 2:17.

Дар пророцтва через сни та видіння є тут плодом Святого Духа, і в останні дні має проявитися настільки, щоб становити знамення. Це один із дарів євангельської церкви.

І Він настановив одних апостолами; інших ПРОРОКАМИ; інших євангелістами; інших пастирями й учителями; щоб удосконалити святих для діла служіння, для збудування тіла Христового. Ефесянам 4:11, 12.

І Бог поставив деяких у церкві, по-перше апостолів, по-друге ПРОРОКІВ, тощо. 1 Коринтян 7:28.

Не зневажайте пророцтв. 1 Солунян 5:20. Див. також Дії 13:1; 21:9; Римлян 12:6; 1 Коринтян 14:1, 24, 39. Пророки чи пророцтва дані для збудування церкви Христової; і немає жодних доказів, які можна було б навести зі Слова Божого, що вони мали

припинитися раніше, ніж мали припинитися євангелісти, пастирі та вчителі. Але, каже опонент: «Було так багато фальшивих видінь і снів, що я не можу довіряти нічому подібному». Справді, сатана має свої підробки. Він завжди мав лжепророків, і, безперечно, ми можемо очікувати їх і тепер, у цю його останню годину обману й триумфу. Ті, хто відкидає такі особливі об'явлення через існування підробки, з не меншою підставою можуть піти ще далі й заперечити, що Бог коли-небудь являв себе людині уві сні чи у видінні, адже підробка існувала завжди.

Сни та видіння є засобом, через який Бог об'являв Себе людині. Через цей засіб Він говорив до пророків; Він помістив дар пророцтва серед дарів євангельської церкви і відніс сни та видіння до інших ознак 'ОСТАННІХ ДНІВ'. Амінь.

«Моя мета у наведених вище зауваженнях полягала в тому, щоб зняти заперечення на підставі Писання і підготувати розум читача до викладеного далі». Джеймс Вайт, Сон брата Міллера, 1-3.

Другий сон Вільяма Міллера

Мені наснилося, що Бог невидимою рукою послав мені вишукано оздоблену скриньку близько десяти дюймів завдовжки і шести — завширшки, квадратної форми, з чорного дерева, химерно інкрустовану перлами. До скриньки був прикріплений ключ. Я негайно взяв ключ і відкрив скриньку, і, на моє здивування та подив, побачив, що вона була наповнена всілякими коштовностями різних видів і розмірів, діамантами, дорогоцінним камінням, а також золотими й срібними монетами всіх розмірів і вартості, прекрасно розкладеними на своїх відповідних місцях у скриньці; і, так упорядковані, вони відбивали світло й сяйво, якому могло дорівнятися лише сонце.

Я вважав, що не маю права насолоджуватися цим чудовим видовищем наодинці, хоча моє серце було в захваті від блиску, краси й цінності його вмісту. Тож я поставив його на столик посеред своєї кімнати й дав знати, що всі охочі можуть прийти та побачити найславетніше й найяскравіше видовище, яке будь-коли бачила людина в цьому житті.

Люди почали заходити: спершу їх було небагато, але згодом зібрався натовп. Коли вони вперше заглядали до шкатулки, то дивувалися й вигукували від радості. Але коли глядачів ставало більше, кожен починав чіпати коштовності, виймаючи їх зі шкатулки й розсипаючи по столу. Я почав думати, що власник знову зажадає від мене шкатулку й коштовності; і якщо я дозволю їх розсипати, я ніколи не зможу розкласти їх по місцях у шкатулці так, як було раніше; і відчував, що ніколи не зможу впоратися з цією відповідальністю, бо вона була б величезною. Тоді я почав благодіяти людей не чіпати їх і не виймати зі шкатулки; але чим більше я благав, тим більше вони їх розсипали; і тепер, здавалося, вони розсипали їх по всій кімнаті — на підлозі й на кожному предметі меблів у кімнаті.

Тоді я побачив, що серед справжніх коштовностей і монет вони розсипали незліченну кількість піддроблених коштовностей і фальшивих монет. Я був украй обурений їхньою підлою поведінкою та невдячністю і дорікав і докоряв їм за це; але чим більше я дорікав, тим більше вони розсипали підроблені коштовності й фальшиві монети серед справжніх.

Тоді я розсердився у своїй тілесній душі й почав застосовувати фізичну силу, щоб виштовхати їх із кімнати; але поки я виштовхував одного, входили ще троє й заносили бруд, стружку, пісок і всілякий мотлох, аж поки не вкрили ними всі справжні коштовності, діаманти й монети, тож вони всі зникли з очей. Вони також розірвали на шматки мою скриньку й розкидали її серед того мотлоху. Я думав, що ніхто не зважає на мій смуток чи мій гнів. Я цілком зневірився й упав духом, сів і заплакав.

Поки я так плакав і тужив через мою велику втрату та відповідальність, я згадав Бога і щиро молився, щоб Він послав мені допомогу. Тієї ж миті двері відчинилися, і до кімнати увійшов чоловік, при цьому всі люди вийшли з неї; а він, тримаючи в руці щітку для сміття, відчинив вікна й почав змити бруд і сміття з кімнати.

Я закричав йому, щоб він стримався, бо серед сміття було розкидано кілька дорогоцінних каменів.

Він сказав мені: «Не бійся», бо він «подбає про них».

Тоді, коли він змітав бруд і сміття, фальшиві коштовності та підроблені монети, усе піднялося й, мов хмара, вилетіло через вікно, і вітер поніс їх геть. У метушні я на мить заплющив очі; коли їх розплющив, усе сміття щезло. Коштовності, діаманти, золоті й срібні монети лежали рясно розсипані по всій кімнаті.

Потім він поставив на стіл скриньку, набагато більшу й гарнішу за попередню, і жменями збирав коштовності, діаманти, монети та кидав їх у скриньку, доки не лишилося жодного, хоча деякі з діамантів були не більші за вістря шпильки.

Тоді він закликав мене: «Прийди і подивись».

«Я зазирнув у скриньку, але мої очі засліпило від побаченого. Вони сяяли удесятеро яскравіше, ніж раніше. Я подумав, що їх об пісок стерли ноги тих лихих людей, які розсипали їх і втоптали в пил. Вони були красиво впорядковані в скриньці, кожен — на своєму місці, без жодних видимих зусиль того, хто їх туди закидав. Я скрикнув від самої радості, і цей крик мене розбудив». Ранні твори, 81–83.

Виноски Джеймса Вайта

«Шкатулка» символізує великі біблійні істини, що стосуються другого пришествя нашого Господа Ісуса Христа, які були дані братові Міллеру, щоб сповістити їх світові.

«Прикріплений ключ» був його манерою тлумачити пророче Слово — порівнюючи Писання з Писанням — Біблія є сама собі тлумачем. Цим ключем брат Міллер відчинив «скриньку», або велику істину про пришествя, світові.

'Люди почали заходити: спочатку їх було небагато, але згодом зібрався натовп.' Коли вчення про пришествя вперше було проповідане братом Міллером і ще зовсім небагатьма іншими, воно мало лише незначний вплив, і під його впливом пробудилися лише дуже небагато людей; але в 1840–1844 роках, де б його не проповідували, вся громада була схвильована.

'Коштовності, діаманти тощо' 'усіх видів і розмірів', так 'прекрасно розміщені на своїх відповідних місцях у ларці', представляють дітей Божих, [Malachi 3:17,] з усіх церков і майже з кожного стану та становища життя, які прийняли віру в пришествя, і було видно, як вони на своїх відповідних становищах сміливо займали позицію у святій справі істини. Рухаючись у такому ладі, кожен виконуючи свій обов'язок і смиренно ходячи перед Богом, 'вони відображали світло й славу' світові, з якими могла зрівнятися хіба що церква за днів апостолів. Звістка, [Revelation 14:6, 7] пішла, так би мовити, на крилах вітру, а запрошення, 'Прийдіть, бо все вже готове,' [Luke 14:17.] поширювалося потужно й дієво.

Коли ангел, що летів [Об'явлення 14:6, 7.], уперше почав проповідувати вічну благу вість: "Бійтеся Бога і віддайте Йому славу, бо настала година Його суду", багато хто радісно вигукував у передчутті приходу Ісуса та відновлення, а згодом противилися, глузували й висміювали істину, яка ще недавно наповнювала їх радістю. Вони стривожили й розсипали дорогоцінності. Це підводить нас до осені 1844 року, коли почався час розсіювання. Зауважте: саме ті, хто колись "радісно вигукував", стривожили й розсипали дорогоцінності. І ніхто від 1844 року не розсіював отару й не збивав її з дороги так дієво, як ті, хто колись проповідував істину й радів їй, але відтоді заперечив діло Боже та сповнення пророцтва у нашому минулому досвіді щодо пришествия.

Свідчення брата Міллера, протягом кількох місяців після «Опівнічного крику», у сьомому місяці 1844 року, полягало в тому, що двері були зачинені, і що адвентистський рух був виконанням пророцтва, і що ми були праві, проповідуючи час. Тоді він через «Advent Herald» закликав братів триматися міцно, бути терплячими і не нарікати один на одного; і Бог невдовзі виправдає їх за проповідування часу. Таким чином він виступав на захист «дорогоцінностей», водночас відчуваючи свою «відповідальність» за них і що вона «буде величезною».

«Підробні коштовності й фальшиві монети», розсіяні серед справжніх, чітко представляють фальшивих навернених, або «чужих дітей» [Осія 5:7.], відтоді, як двері були зачинені 1844 року.

Другий 'ларець, значно більший і прекрасніший за попередній', у який були зібрані розсіяні 'дорогоцінності', 'діаманти' і 'монети', символізує широке поле живої теперішньої істини, в яке буде зібране розсіяне стадо, а саме 144 000, усі вони мають печать живого Бога. Жоден із дорогоцінних діамантів не залишиться в темряві. Хоч деякі 'не більші за вістря шпильки', їх не обійдуть увагою і не залишать осторонь у цей день, коли Бог збирає свої коштовності. [Малахії 3:16-18.] Він може послати своїх ангелів і поспішно вивести їх, як вивів Лота з Содому. "Коротку справу вчинить Господь на землі." "Скоротить її в праведності." Див. Римлян 9:28.

«Бруд і стружки, пісок і всіякий непотріб» символізують різноманітні та численні помилки, які були внесені в середовище віруючих у Друге пришествя від осені 1844 року. Тут я відзначу кілька з них.

1. Позиція, яку деякі «пастирі» самовпевнено зайняли відразу після того, як прозвучав Опівнічний крик, полягала в тому, що урочиста зворушлива сила Святого Духа, яка супроводжувала рух сьомого місяця, була впливом месмеризму. Джордж Сторрс був серед перших, хто зайняв цю позицію. Дивіться його праці кінця 1844 року в «Опівнічному крику», який тоді виходив у місті Нью-Йорку. Дж. В. Хаймс на конференції в Олбані навесні 1845 року сказав, що рух сьомого місяця породив месмеризм завглибшки сім футів. Про це мені розповів той, хто був присутній і чув це зауваження. Інші, хто брав активну участь у крику сьомого місяця, згодом оголосили той рух справою Диявола. Приписувати справу Христа і Святого Духа Дияволу було за днів нашого Спасителя богохульством, і воно є богохульством і тепер.

2. Численні спроби встановити визначений час. Відтоді, як 2300 днів закінчилися 1844 року, різними особами було призначено чимало термінів їхнього завершення. Роблячи це, вони збили «орієнтири» і накинули морок та сумнів на весь адвентний рух.

3. Спиритизм з усіма його вигадками та крайнощами. Цей підступ диявола, який звершив жахливу справу смерті, дуже доречно представлений «стружками» та «всякого роду сміттям». Багато з тих, хто проковтнув отруту спиритизму, визнали істинність нашого минулого адвентного досвіду, і через цей факт багато хто був спонуканий повірити, що спиритизм був природним плодом віри в те, що Бог керував великими адвентними рухами 1843 і 1844 років. Петро, говорячи про тих, хто «вводитиме згубні ересі, навіть відіраючись від Господа, що їх викупив», каже: «**ЧЕРЕЗ НИХ ШЛЯХ ІСТИНИ БУДЕ ЗНЕВАЖЕНИЙ.**»

"4. С. С. Сноу, видаючи себе за «пророка Іллю»" Цей чоловік у своїй дивній і дикій кар'єрі також зіграв свою роль у цьому ділі смерті, а його поведінка мала тенденцію дискредитувати справжнє становище для святих, що очікують, в умах багатьох щирих душ.

До цього переліку помилок я міг би додати ще багато інших, як-от «тисяча років» з Об'явлення 20:4, 7, у минулому, 144 000 з Об'явлення 7:4; 14:1, ті, що «воскресли й повиходили з гробів» після воскресіння Христа, вчення «без діл», вчення про знищення немовлят, і т. ін., і т. ін.

Ці помилки так старанно поширювали й так наполегливо нав'язували очікуючому стаду, що на той час, коли брат Міллер мав сон, справжні коштовності були "приховані від очей", і були доречними слова пророка: "І суд відвернено назад, а правосуддя стоїть далеко", і т. ін., і т. ін. Див. Ісаї 59:14. Тоді в країні не було жодного адвентистського видання, яке б відстоювало справу теперішньої істини. Останнім, хто захищав істинну позицію малого стада, було видання The Day-Dawn; але воно припинило існування за кілька місяців до того, як Господь дав братові Міллеру цей сон; і в останній передсмертній боротьбі воно вказало втомленим, зітхаючим святим на 1877 рік, що тоді був на тридцять років уперед, як на час їхнього остаточного визволення. Горе! Горе! Не дивно, що брат Міллер у своєму сні "сів і заплакав" над цим сумним станом речей.

Брат Міллер заплющив очі у смерті 22 грудня 1849 року, що сповнило наступні слова з його сну: 'У метушні я на мить заплющив очі.' Це дивовижне сповнення таке очевидне, що ніхто не зможе цього не побачити.

Скринька представляє істину про другий прихід, яку брат Міллер оприлюднив світові, як це окреслено притчею про десять дів. [Матвія 25:1-11.] По-перше, час — 1843 рік; по-друге, час зволікання; по-третє, опівнічний клич у сьомому місяці 1844 року; і, по-четверте, зачинені двері. Ніхто, хто читав видання про другий прихід, починаючи з 1843 року, не заперечить, що брат Міллер відстоював ці чотири важливі пункти в історії другого приходу. Ця гармонійна система істини, або "скринька", була роздerta на шматки й розсіяна серед сміття тими, хто відкинув власний досвід і зрікся самих тих істин, які вони разом із братом Міллером так безстрашно проповідували світові.

«Церква тоді буде чистою і 'без вади перед престолом Божим', визнавши всі свої помилки, провини та гріхи, і коли їх буде змито кров'ю Христа та стерто, вона буде без 'плями чи зморшки або чогось подібного'. Тоді вона засяє 'славою вдесятеро більшою від колишньої'.» ДЖЕЙМС ВАЙТ Освего, травень, 1850.